

ANUL IV. No. 1
1 NOV. 1927.

„Vom lovi deopotrivă în străinul parazit
și în românul necinstit și înstrăinat!“

INFRĂȚIREA ROMÂNEASCĂ

Organul central al „Ligii Apărării Naționale Creștine“

CUPRINSUL:

I. C. Cătuneanu: Chestiunea Motoilor la ordinea zilei.

Corneliu Șumuleanu: Când va obține România împrumutul externe?

Ion Zelea-Codreanu: Despre noul președinte.

Dr. Valeriu Pop: În pragul anului al patrulea.

Dr. Titus Mălai: Savonarola.

M. P. Florescu: Soarta pădurilor României la o mare răspântie.

Stefan Penes: Cât este de mare România pe terenul economic și financiar?

Prof. Dr. S. Fâșcu: Vom lovi deopotrivă în străinul parazit și în românul necinstit și înstrăinat.

„Infrățirea Românească“: Pentru d. A. C. Cuza.

Redacția: Bucurie și nădejde.

Informațiuni: Interne și externe.

Un număr 12 Lei

Abonamentul în interiorul țării 1 an 300 Lei, 6 luni 150 Lei
„ în străinătate . . 1 an 400 „ 6 „ 200 „

Redactor responsabil: Dr. LAZAR ISAICU
Secretar de redacție: ION I. ȘERBU

REDAȚIA ȘI ADMINISTRAȚIA:
CLUJ, STRADA B O B N-rul 7.

TIPOGRAFIA NAȚIONALĂ S. A.
STR. REGINA MARIA N-rul 4.

INFRAȚIREA ROMÂNEASCĂ

Organul central al „Ligii Apărării Naționale Creștine“

Chestiunea Moșilor la ordinea zilei.

Ziarele guvernamentale afișează stăruitor și impresionant grija pentru îmbunătățirea soartei Moșilor. Le-a coprins un acces de nestăpânire iubire față de cea mai oropsită populație a țării. Pe toate coloanele afirmă că această chestiune stă palpitantă la ordinea zilei. Tocmai către sfârșitul anului 1927 s'a înțeles, că chestiunea Moșilor trebuie să fie așezată pe primul plan al solicitărilor guvernamentale, când bunul simț obștesc și nevoia urgentă impuneau de mult *nu* începuturi timide de îndreptare, ci măsuri radicale, cari din vreme ar fi pus pe Moși în situația ce li se cuvine în țara întregită.

În sfârșit s'au trezit guvernării noastre : au dat târcoale munților apuseni câte 3—4 miniștri, ascultând doleanțe și semănând din belșug promisiuni oficiale pe la poalele munților dinspre județele Hunedoara, Alba, Turda și Cluj. Mai rămânea latura Bihorului, pentru ca întreaga regiune să fi fost coprinsă de formidabila ofensivă a vorbăriei ministeriale.

S'au făgăduit școli de meserii, căi de comunicații, echipe volante sanitare, cooperative, reduceri de prețuri la lemnul de prelucrat și la iarba de pușcă a mișterilor. Toate aceste măsuri trebuiau de mult luate de o administrație normală. Ele nu impresionează pe nimeni, pentru-că repară tardiv greșeli grosolane, desvălbind odată mai mult cât de vitregă și inconștientă a fost administrația românească de la 1919 până astăzi cu cel mai reprezentativ element al neamului românesc.

Voim să credem, că toate măsurile mai sus pomenite se vor executa punctual până la 1 Decembrie 1927 cum a cerut imperios Primul-Ministru. Toate laolaltă, conștiincios aplicate, nu ating miezul chestiunii. nu taie răul din rădăcină.

Doftorii ministeriali nu voesc să pună degetul pe rană, se învârtesc prin prejuri și cred că vre-o câteva oblojeși pot tămădui adevărata boală.

Moțul v'a spus mereu ce-l doare. De ce vă faceți, Domnii mei, că nu știți ? I-au furat din spate haina strămoșească : i-au furat pădurea Jidani și politicianii. Dați-o înapoi. Asta cere el. Restul, ce voiți să-i dați, nu-i ține de cald.

În toate plângerile lui purtate de la notarul din sat, și de la jandarmul care l'a bătut până la Regele Ferdinand, care l'a ascultat cu părintească iubire, Moțul a cerut același lucru. Fostul prefect prin delegație al județului Cluj, inspectorul general administrativ Di Hodor a cerut iarăși restituirea pădurilor moșești, în raportul din 5 August 1927 adresat ministerului de Interne. Înainte de a reproduce din acest raport părțile, din care rezultă că Di Hodor a avut curajul să pună degetul pe rană și să ceară tămăduire radicală, amintesc cetitorilor noștri, că autorul raportului nu este un politician, care a urmărit să-și câștige popularitatea Moșilor spunând adevărul ; el este un funcționar administrativ de carieră, cunoscut încă de pe vremea Ungurilor, sub cari a fost prim-pretor la Sighet, ca un administrator conștiincios și mai ales un bun Român, pentru care calități a fost ridicat în țara întregită încă de la începutul la înalta demnitate ce ocupă actualmente.

Raportul său cuprinde două părți de o valoare inegală pentru soluționarea problemei. O parte conține măsurile, de o eficacitate mai mărunță și *nu* imediată, pe cari guvernul s'a grăbit să le adopte, trâmbițând *urbi et orbi* că prin acestea a rezolvit definitiv chestiunea Moșilor. A doua parte, covârșitoare prin importanța ei, este toc-

mai aceea, pe care guvernul a trecut-o sub tăcere, și pe care noi o reproducem aici în întregime, pentru ca opinia publică să fie deplin lamurită : este partea unde semntarului raportului desvăluie, cu un curaj ce-i face onoare, toate greșelile comitetului agrar, cerând îndreptarea lor. Mai întâi de toate el constata, că de 5 ani s'au propus soluții, de cari nu s'a ținut seamă, a-cuca dela 1922. Amintim, că în acești din urmă 5 ani, 4 ani au guvernat liberalii, așa în cât pentru cine are simțul răspunderii și conștiința curată, raportul fostului prefect Hodor înseamnă un aspru, dar meritat rechizitoriu. Il reproduc fără nici un comentariu, ca să afle toată lumea cum a lucrat comitetul agrar sub prezidenția aceluia, căruia bunul simț românesc, prin glasul a milioane și milioane de Români i-au spus, cât a trecut prin viață, ca puternic ministru liberal, Constantinescu-Porcu.

„Văzând situația precară a muntenilor, am ajuns la convingerea, că concluziile experților delegați, amintiți mai sus, *au rămas fără nici un răsunet, precum n'au fost luate în considerare nici propunerile bine motivate ale D-lor Miniștri Tătărescu și Cipăianu și deoarece, acum după 5 ani de zile, cu durere trebuie să constatăm, că așezarea sătenilor munteni prin reforma agrară este imposibilă, ne simțim obligați să Vă arătăm cazurile concrete cari formează doleanțele Moșilor din județul nostru și cari se rezumă în următoarele :*

„1. În masivul Banffy au fost sculite de expropriere în favorul Soc. de exploatare „Regatul Mare“ și „Râul Alb“ terene de pădure vechi, de brad molid exploatabile în extensiune aproximativ de 7000 jugăre, dintre care porțiunea „Regatul Mare“ a fost în urmă transferată la „Râul Alb“ (M. Tischler) și preotul Muntean din Beliș-Bălcești, dupăce terenele au fost exploatare

ani de arândul, în butul protestelor zădărnice ale locuitorilor și autorităților administrative.

„Tot așa s'au scutit în favorul Contelui Banffy, mari terênuri de păduri și pășuni, deși aceste proprietăți trebuiau expropriate integral, din motivul că, Contele Banffy și-a rezervat cota legală în hotarul comunei Bonțida, unde își are domiciliul.

„2. În masivul Urmanczy — unde Societatea Călățele a exploatat 24.000 jugăre și unde azi ahea se mai găsesc 2000 jug. pădure de moșid pe baza unui contract încheiat afirmativ între Societatea Călățele conposesoratul din Vălcăul unguresc și absentistul Urmanczy — (care azi alarmează străinătatea contra „Valahilor barbari“, cunoscut, că în 1918 a pus și ars pe rug 46 moși dela Beliș-Bălcești), s'au scutit și aceste 2000 jugăre, cari mai sunt singura pădure menită pentru comunele convergente.

„Azi se exploatează înainte, prin Societatea Călățele și cele 2000 jug., care au fost scutite prin Com. Agrar și dela reînpădurire, deși această societate este numai proprietara de suprafață deci datoare a reînpăduri, conform Cod. Civ. Austriac considerată de drept conproprietară cu proprietarul solului nu — cu dl Gh. Banffy.

„3. Au fost scutite de expropriere în detrimentul comunei Mănăstireni 600 jugăre din pășune zisă „Cioanca“ în favorul Soc. Călățele, pe motivul, că are trebuință pentru industria forestieră practică de această societate și pe motivul că ar avea contract până la 1931.

„Este deci evident că prin această scutire comuna Mănăstireni și alte comune se simt jicnite în interesele lor, deoarece aceste 600 jugăre au fost date până acum în arendă forțată la 4—5 comune, până când industria forestieră practică de Societatea Călățele este numai pasageră până la 1931, iar prin faptul, că Soc. Călățele are tracțiune cu automobile și funiculare fiind dovedit că nu are nevoie permanentă pentru pășune de vite.

„4. S'au scutit de expropriere peste 10.000 jugăre pădure în favorul proprietarilor M. Tischler și Albert Bürger. ¹⁾

„5. Peste tot s'a comis marea greșală de a se destina la pădure o cotă inferioară cifrei legale și a se da o cotă superioară cifrei legale la pășuni. Pășunile au fost date la păduri, iar materialul acestor păduri a fost rezervat pt. propr. și destinat — conf. legii din 1925 ca în 2 ani să fie desirșat tot de către proprietari. Prin acest mijloc pe de o parte comunele au fost lipsite de păduri, pe de altă parte, s'a provocat o defrișare aproape completă a Munților Apuseni, cari, — dacă se aplică această lege — vor deveni în cel mai scurt timp stânci goale, un adevărat „Carst“, cu urmări catastrofale pentru întreg ținutul, cum s'a observat acest lucru în anii trecuți, cu ocazia inundărilor râurilor Someșul, Crișul și Arieșul cu imensele ravagii produse.

„La apărarea Moților, reprezentați prin dl dr. Amos Frâncu, senator al județului nostru, s'a făcut toate eforturile pentru a menține în limitele legilor lupta pentru drepturile ce s'au pus în perspectivă locuitorilor din acești munți, — spiritul acestora însă a fost și este și azi cam agitat și supus mai ales unei agitațiuni clandestine, cum s'a văzut și în procesul dela Consiliul de Război al Corp. VI în legătură cu agitațiile pentru calendar, neîncrederea arăfată cu ocazia alegerilor din anul curent și mișcarea seđițioasă dela Răchitele în anii trecuți.

„Răspunsul părintesc al M. S. Regelui Ferdinand, dat la memoriul Moților în 1925, propunerile concrete făcute guvernului din 1924 de către, Dnii Miniștri Tătărescu și Cipăianu și telegrama Dlui I. C. Brătianu către Dl. Ministru A. Lăpădatu în luna Iulie 1927 au avut darul, să umple de mari nădejdi inimele muntenilor și să mai potolească discuțiunile aprinse pe această temă. Văzând mizeria ce băntuie în Munții Apuseni și comunele așezate la poalele lor din județul nostru și că li s'a redus posibilitățile de trai, fiind pe deasupra distruse și căile de comunicație — de altfel atât de rare aici — ne simțim datorii a cere o intervenție grabnică și eficientă în chestiunea locuitorilor din munți, în sensul telegramei Dlui Prim-ministru Brătianu.

„Să se procedeze de urgență la ajutorarea lor, cu atât mai vârtos,

că muntenii sunt supuși nedumeririlor și uneori chiar agitațiunilor clandestine, dar mai ales din motivul, că locuitorii munților au conștiința nemutabilă, că pădurile și pășunile au fost „ab antiquo“ proprietatea Moților, iar ei sunt lăsați la întâmplarea sorții și supuși la înfometare“.

Raportul de mai sus arată precis patru cazuri, în care s'au acordat scutiri de expropriere în suprafață de zecimi de mii de jugăre și scutiri dela obligația de reînpădurire; ambele fapte reprezentând călcări flagrante ale legii reformei agrare.

Se pune întrebarea în favoarea cui s'au comis nelegiurile semnalate de Dl inspector general administrativ sub eufemismul greșeli — despuind pe Moți de pădurile pe cari ei le consideră că le aparțin ab antiquo, din moși-strămoși, cum stabilește și raportul de mai sus?

Spre a răspunde la această întrebare, vom deschide o pagină tristă și murdară a politicianismului român la pragul României-mari, desvăluind nu numai arghirofilia oamenilor politici din vremea noastră, ci mai ales puterea ce exercită aurul jidovesc, cumpărând conștiințe și obținând flagrante călcări de lege, cum s'au săvârșit în chestiunea Moților la comitetul agrar.

Este o regulă elementară în materie de probe, exprimată prin cuvintele „is fecit, cui prodest“. În cazul de față înseamnă, că acela va fi înlesnit călcarea legii agrare, cui îi folosește această călcare. Aceia vor fi lucrat pe de desupt, vor fi alergat ca trepăduși de ministere spre a obține constituirea societăților exploataatoare, sau scutirile de expropriere, cari au cules sau mai culeg încă roade din exploatarea pădurilor moștești; cu un cuvânt aceea, cari figurează ca membrii în consiliile de administrație ale societăților forestiere, amestecați cu Jidanii.

Iată-i, onorat public, pe profitorii îmbogățiți din despoierea pădurilor, cari după cuvintele raportului, aparțin ab antiquo Moților și numai Moților.

I-am luat din raportul firmelor Tribunalului Cluj.

La Societatea Râul Alb, care a fost scutită de expropriere în măsura denunțată de inspectorul general administrativ Dl Hodor în

¹⁾ Acest Jidan este astăzi senator liberal și prieten al fostului ministru liberal Tancred Constantinescu.

raportul mai sus citat, figurează următoarele persoane :

Dr. Aurel Socol, deputat național-tărănist, avocat în Cluj.

Dr. Hugo Greiner, Iuliu Greiner, jidani exploatare de lemn, Budapesta.

Bartolomeu Bodor, director de bancă Cluj.

Constantin A. Bârsan, deputat liberal, București.

Maurițiu Tischler, Jidan, Cluj.

Iosef Bruner, Jidan, Cluj.

Dr. Elemér Tischler, Jidan, Cluj. (Vezi reg. V. pag. 3):

Dreptul de a semna firma au Jidani: Maurițiu Tischler, Dr. Elemér Tischler, Dr. Iosif Bruner.

Trecem la a doua societate forestieră „Călățele“, care după ce a exploatat 24.000 jugăre pădure, a fost scutită de expropriere pentru 2000 jugăre și a fost scutită și de obligația de reîmpădurire, după cum afirmă inspectorul general administrativ Dl Hodor în raportul mai sus citat.

Iată cine figurează în consiliile de administrație :

Dl Petru Groza, fost ministru averescan, Deva.

Gh. Nedelcu fost membru în comitetul agrar, București.

Herman Sertil, Jidan, Wiena.

Dr. Emil Hațeganu, deputat național-tărănist, profesor la Universitatea din Cluj, fost șef de resort în Consiliul Dirigent.

Dr. Vasile Papp.

Herman Sensieb, Jidan.

Kelemen Bernat, Jidan.

Weisz Josef, Jidan.

Zollan Fernyes, Jidan.

Otto Groedel, Jidan.

(Vezi raportul de firme II. 163 XI 212)

În ce privește societatea „Regatul-Mare“ aflăm din regist. de firme XI pag. 146, 1234/2 15/III/1927, că se găsește în lichidare după cum rezultă și din raportul mai sus citat; și mai aflăm că funcționează ca lichidator *d-l Gh. Leon*, deputat liberal și profesor la Universitatea din Cluj, împreună cu Jidanul *Ernest Peltz*.

Inchid pagina tristă și murdară a politicianismului din România mare, ilustrată în această afacere prin doi profesori dela Universitatea din Cluj, printr'un fost ministru averescan, prin mai mulți deputați din diferite partide, cu toți învălmășiți într'o puzderie de Jidani, constituiți în societăți de despuiere a Moșilor de pădurile ce le-

au aparținut din moși-strămoși.

În ce privește soluțiunile miniștrilor, cari au dat târcoale muniților apuseni în toamna anului 1927, o atitudine s'a fixat și o judecată populară s'a rostit : se acordă tot felul de mărunțișuri dar nu se vor revizui abuzurilor aplicării reformei agrare. A spus'o deschis la Huedin subsecretarul de stat dela

Domenii, invocând *autoritatea lucrului judecat*.

Pentru celelalte promisiuni cari se vor înlăptui, reprezentanții Moșilor au spus și ei un cuvânt, ce nu trebuie uitat : *pe noi nu ne îmbată cu apă rece*.

Ați auzit cum vă judecă Moșii, domnilor debitantii de apă rece !

I. C. Cătuneanu.

Când va obține România împrumuturi externe?

Presă jidănească sub titlul : „*De ce nu obține România împrumuturi externe ?*“ publică următoarea telegramă din Buda-Pesta, cu data de 14 Octomvrie 1927 :

„Deputatul englez sir Gover a declarat că voiajul lui în Europa centrală este strict personal, fără nici o misiune oficială.

„Într'o convorbire avută în tren cu d. M. Popovici, fost ministru român, sir Gover a declarat că „până ce România nu va da dovezi practice și politice, că drepturile minorităților etnice rămân neatînse cu greu statul român ar putea obține un împrumut extern“.

Evident că e vorba de minoritatea jidănească, care prin presa ei mondială informează zilnic străinătatea cu tot felul de știri false, înfățișându-ne ca un popor sălbatic, care asuprește și chinuiește blânda și pașnica populație jidănească.

Bancherii jidani cer dela guvernele noastre „*dovezi practice și politice*“ că drepturile jidanilor vor rămâne neatînse.

Și ce n'au făcut și nu fac „marii noștri bărbați politici“ ca să fie pe placul jidănimii ?

Ne amintim de primirea regească făcută de guvernul liberal jidanului Nuhăm Sokoloff, când acesta, acum doi ani, a vizitat Chișinăul.

Nu am uitat nici circulările d-lui Ioan Petrovici, fostul Ministru al Instrucțiunii din guvernul generalului Averescu, cu privire la dispensarea elevilor mozaici de a frecventa școlile Sâmbăta.

Și nu e vorba numai de școlile primare, ci și de cele secundare. Și când sunt sărbători mari jidănesti, atunci dispensa ajunge la Universitate și chiar mai departe.

Citez un exemplu : Absolvenții facultăților de medi-

cină, cari fac stagiul militar de un an, sunt obligați ca timp de o lună, dela 15 Sept, până la 15 Octomvrie, să urmeze școala specială de aplicație sanitară din București.

La 28 Septemvrie anul acesta fiind sărbătoarea „*Roș Hașună*“ și la 6 Octomvrie „*Iom Kipur*“, toți elevii mozaici au fost lăsați liberi pentru zilele 26, 27 și 28 Septemvrie și 5 și 6 Octomvrie. Astfel din cei 129 elevi ai școlii speciale de aplicație sanitară, 81 jidani, doctori, medici, locotenenți stagiaari, au fost liberi trei zile în Septemvrie și două zile în Octomvrie, când fiecare a plecat acasă. Și iată că în ziua postului celui mare, de „*Iom Kipur*“, acest 81 oameni de știință, doctori în medicină, părăsesc școala spre a se închina în Sinagogă și a cânta „*Kolnidri*“ prin care se roagă lui Iehova, ca să-i ierte și deslege de toate jurămintele false ce le vor face în cursul anului față de creștini.

Când e vorba de jidani, guvernele nu au curajul să înlăptuiască legile recunoscute necesare bunului mers al învățământului.

Se știe că în 1922/23, din cauza marelui număr de studenți jidani, care invadaseră Universitățile noastre, precum și din cauză că jidănimia refuza să dea cadavre jidănesti pentru disecție, studiul anatomiei devenise aproape imposibil pentru studenții creștini și din această cauză la toate Universitățile s'au produs o serie de neorânduiri.

După numeroase memorii ale studentimei creștine, abia în primăvara anului 1925, din inițiativa parlamentară, s'a prezentat Senatului proiectul de lege prin care se ridică dreptul comunităților jidănesti de a refuza predarea cadavrelor nereclamate de rude.

Aceasta lege, deși votată de Senat în ședința dela 1 Aprilie 1925, totuși n'a fost adusă la Cameră decât abia la 1 Martie 1926, adică tocmai în ajunul retragerii liberărilor dela putere.

Dar nici guvernul generalului Averescu n'a fost mai curajos. În ședința dela 22 Noemvr. 1926, precum și în alte ședințe din primavera anului 1927, am interpelat guvernul în această chestiune, cerând ca de urgență să se pună la ordinea zilei, spre a se vota și de Cameră, legea votată de Senat. Totuși, onoratul guvern a păstrat totdeauna cea mai semnificativă tăcere, așa în cât și astăzi legea cadavrelor se află în arhiva Cancelariei Adunării Deputaților, fără a fi votată de Cameră.

Guvernele tolerează ca în bugetele județelor și Comunelor să se acorde mari subvențiuni diferitelor Societăți jidănești, ca „*Macaby*“, „*Ort*“, „*Eko*“, etc.

Știm că societatea jidănească „*Macaby*“ are însărcinarea de a pregăti pe viitorii ostași ai lui Israel.

Societatea jidănească „*Ort*“, cu caracter internațional, are sediul principal la Berlin și are ca prim scop împroprietărirea jidanilor și apoi a da ajutor muncitorilor jidani.

Societatea jidănească „*Eko*“ e finanțată de o mare bancă din Palestina și cumpără de veci toate cotele de pământ dela proprietarii creștini și toate pământurile țărănilor moldoveni din Basarabia, împroprietărind cu ele pe jidani.

Din cauza toleranței vinovate a tuturor guvernelor, jidanii au ajuns stăpâni pe toate izvoarele de bogăție ale țării. E destul să citez câte-va exeple:

Aproape 95% din exploatarea pădurii sunt jidani.

Aproape tot comerțul și industria lemnului sunt în mâinile jidanilor.

În calitate de intermediari paraziți au acaparat toate produsele agriculturii.

Marea majoritate a fabricanților, a angrosiștilor și a debitantelor de băuturi alcoolice din Moldova, Bucovina și Basarabia sunt jidanii, cari și-au prefăcut porecla în renume de „*Adevărații otrăvitori publici*“.

Jidanii, care deși constituiesc o minoritate în țara noastră, totuși din cauza stării lor economice, din

cele mai prospere, au ajuns ca în multe școli să constituie majoritatea în clasele superioare, până unde nu pot pătrunde cei mai mulți elevi creștini, cari sunt neviași ca vai de ei.

Citez clasa VII reală dela *Liceul* așa zis „*Național*“ din Iași, unde în anul acesta sunt înscriși 20 jidani (Avram Ichil, Avram Riven, Bărbuță Rubin, Blum Z. Jean, Fabiș S. Moise, Goldner H. Aron, Goldstein Paul, Grünberg L. Misiim, Grimberg Vigder, Herșcovici I. David, Iancu H. David, Leon G., Meyer B. Lazăr, Raff Pincu, Rosental Șulim, Schneider Eugen, Sigal M. Louis, Șimel M. Max, Wasserman Lazăr și Weiss Filip) și 5 creștini (Fumu Neculai, Gheorghin Neculai, Lehrer Sam. Gh., Victorian Victor și Manolin Gh. Gheorghe).

Numai așa se explică de ce majoritatea bacalaureaților sunt jidani și de ce de ex. în Școala Specială de aplicație Sanitară anul acesta sunt 81, adică 63%, doctori în medicină, locotenenți stagiați jidani și numai 48 sau 37% creștini; de ce numărul ofițerilor jidani de rezervă din arma artilerie s'a ridicat până la aproape 67%; de ce numărul medicilor, farmacistilor și avocaților jidani crește în mod vertiginos; etc. etc.

Ce a folosit țării atitudinea atât de servilă a „Marilor noștri-bărbați politici“ față de jidănimea de aici și de aiurea?

Orice măsură luată de guvern, ca să li satisfacă unele cereri, era pentru jidani o încurajare, ca a doua zi să facă alte pretențiuni mai îndrăznețe.

Dar ce a făcut Ungaria, unde până la război jidănimea trăia ca în sinul lui Abraham, unde jidanii aveau toate drepturile și a căreia capitală, Buda-Pesta, ajunsese o adevărată „*Juda-Pesth*“ și unde, în timpul războiului ca și coreligionarii lor de pretutindeni, jidanii au fost lasii, trădătorii, spionii, speculatorii creștinilor, ruinând Statul maghiar și întronând bolșevismul lui Bela Kuhn.

Se știe că după război ungurii

s'au „*deșteptat*“, introducând legea numită „*Numerus clausus*“, în baza căreia nu se primesc în Școlile Statului decât un număr limitat de jidani.

S'a protestat la „Liga Națiunilor“ și rezultatul a fost nu numai că nu s'a suprimat legea „*Numerus Clausus*“ în școli, dar acuma e vorba că aceasta lege să se extindă și la diferitele categorii de profesioniști.

Această atitudine a Statului maghiar n'a fost o piedică ca să nu se realizeze împrumutul extern de care a avut nevoie Ungaria. Ba lucru curios, noi vedem că jidăniimea din celelalte țări are o atitudine din cele mai binevoitoare față de Ungaria.

Așa dar iată rețeta!

Vom respecta conform tratatelor drepturile minorităților, dar nu vom merge la absurd, ca să ajungem în situația ridicolă și criminală, ca minoritatea jidănească, având mai multe drepturi, să înădușe majoritatea autohtonă, românească.

Se impune, ca, imitând exemplul Ungariei și al altor țări, să introducem „*Numerus Clausus*“ în școli și în toate ramurile profesionale ca avocați, medici, farmaciști, ingineri, etc. etc. Si atunci străinătatea va fi mai bine informată despre țara noastră și atunci *România va obține împrumuturi externe*.

Iași 16 Octomvrie 1927.

Corneliu Șumuleanu
Profesor la Universitatea din Iași
fost deputat al L.A.N.C.

Comitetul de redacție al revistei mulțumește cu deosebită căldură Dlui Președinte al Regionalei Focșani General Dr. *Macridescu* și harnicului său secretar Dlui *Comandor Manolescu* pentru începutul de activitate dovedită prin abonamentele făcute la „*Infrățirea românească*“ în sumă de 4450 lei și recomandă tuturor organizațiilor L. A. N. C. să se însuflețească din pilda de la Focșani.

„Dacă voim să fim stăpâni în această țară, trebuie ca industria și comerțul să fie în mâni românești.“

Dr. C. Angelescu, Ministru al Instruștiunii Publice.
(vezi „*Viitorul*“ din 5 Octombrie 1927).

Despre noul Președinte al L.A.N.C.

Veste nouă și îndemn celor ce-au jurat împreună cu mine.

Incepând din luna Martie a anului 1923, adică dela întemeierea Ligii Apărării Naționale Creștine și până astăzi, zeci de mii de Români, în adunări numeroase ținute prin orașe și sate, în diferite regiuni ale țării, au depus jurământul de credință în fața steagurilor L. A. N. C., îndemnați de cuvântul meu. De fiecare dată, în fața mulțimilor, am depus și eu jurământul, *de care mă voi ținea cu hotărâre neclintită până la sfârșitul vieții mele pământești!* Suntem deci legați împreună prin acest jurământ solemn, în fața lui Dumnezeu și a oamenilor.

Deaceia în împrejurări deosebite — ca de pildă împrejurarea de-acuma — mă simțesc dator să dau vești și îndemn camarazilor, cari au jurat împreună cu mine.

Mai întâiu însă câteva cuvinte pentru aceia cari, necunoscând organizația L. A. N. C., se vor fi mirând, că se cere membrilor ei jurământ. Unii — vecinic neîncrezători — vor fi crezând chiar, că noi întrebuițăm mijloace demagogice, ca partidele, și că între altele vom fi întrebuițând și jurământul ca armă demagogică. Răspunsul e ușor: Dacă am fi avut înclinări pentru demagogie ne înscriam în partide, sunt doar atâtea și de toată mâna. Iar în ce privește jurământul ca mijloc demagogic, adică mijloc de-a înșela poporul, așa fi cel dintâiu să consider aceasta drept cea mai mizerabilă crimă! N'ar fi numai o bătaie de joc de popor, ci înainte de orice ar fi o batjocorire a sfintei legi a lui Hristos, o înfruntare ticăloasă a lui Dumnezeu însuși! Așadar la o parte cu asemenea bănuieli sincere sau clevetiri interesate!

La noi în organizația L. A. N. C., *jurământul este un puternic sprijin moral.* Intocmai precum jurământul solemn în fața drapelului militar este un sprijin moral extraordinar pentru oricare ostaș adevărat. Mai ales în timp de războiu. Și noi organizația L. A. N. C., deși suntem o organizație politică — politică în înțelesul înalt al cuvântului — totuși suntem moralmente asemănători unei oștiri naționale, *suntem cu adevărat oaste de salva-*

re națională! Oaste în plin și neconținut războiu, pe care îl vom duce, cu orice jertfe, până la deplina izbândă a nației!

Iată de ce avem drept la sprijinul moral al jurământului solemn.

Și acuma vestea cea nouă acestora, cari din îndemnul meu au jurat împreună cu mine.

Vestea cea nouă, iubii camarazi de luptă, este că avem un nou Președinte al L. A. N. C., un nou Comandant!

În orice războiu, care durează timp mai îndelungat, se întâmplă de multe ori să trebuiască a se schimba comandanții. Depe fazele războiului, depe trebuințele luptei, dar mereu numai în vederea țelului biruinței. Nu mai departe decât în cursul războiului trecut, de cîteori n'au trebuit să fie schimbați comandanții de armate pentru a se putea ajunge la biruință. În toate țările aliate și chiar și la noi în România! Unul trebuie schimbat, dovedindu-se că, deși era strălucit în posedarea teoriilor și a tuturor regulamentelor, este cu totul nepriceput și neîndemănatec în practică. Altul se îmbolnăvește, dacă nu cu trupul, apoi sufletește. Altul — și aceasta ar fi tot o boală — ar putea avea chiar idei tactice cu totul greșite. De pildă, când s'ar vedea limpede de toată lumea, că trebuie în mod febril pregătită ofensiva contra dușmanului — ca să nu-i dăm timp să se întărească și mai mult — el, comandantul, ar preconiza cu o îndărătnicie „cu totul suspectă“, că trebuie să stăm pe loc, că putem să ne risipim unitățile, că putem chiar să ne jucăm de-a cearta, căci biruința va veni prin însăși acțiunea presupusă greșită a inamicului. Oastea al cărei asemenea Comandant nu s'ar schimba, ar ajunge grăbit și sigur la dezastru.

În cazul nostru al L. A. N. C. — ca să nu mergem cu pildele mai departe — nenorocirea, înfrângerea, dezastrul n'ar fi al persoanelor noastre și al Ligii, ci ar fi dezastrul neamului nostru românesc! Suntem purceși la luptă dărză pentru a apăra viața însăși a nației noastre. Deaceia nu ne-am putut permite să ne jucăm de-a ranchiu-

nul personal, de-a lingușirea, de-a intriga, de-a cearta pentru interese personale și de-a altele multe, multe, de cari am dori — în interesul superior al cauzei — să nu fim si-liți să mai amintim vre-odată!

Deaceia *cei mai de frunte luptători ai L. A. N. C. din toată țara* s'au adunat la Focșani, și după două zile de sfat și chibzuire — cumpănind și puterea mereu crescândă a dușmanului, și starea de slăbiciune în care a fost adusă L. A. N. C. — *au ales un nou Președinte, un nou Comandant, în persoana unui destoinic luptător: d. I. C. Cătuneanu, profesor dela Universitatea din Cluj!*

Aceasta este vestea cea nouă. *Dar ea nu este numai nouă, ci este și bună!* Bună, căci noul Președinte — toți cei ce-l cunosc o știu — nu este numai un vechiu, consequent și aprig luptător, ci mai are multe și bune calități. Îl rog să nu se supere, dacă îi voi enumăra câteva. O fac cu convingere și perfectă bunăcredință în interesul lămuririi tuturor luptătorilor L. A. N. C.:

Noul nostru Președinte este desinteresat. Înțelege că persoana sa, numele său, familia sa, interesele sale personale și familiare trebuie să fie subordonate marilor interese ale nației. Deaceia organizația L. A. N. C. o consideră drept singura organizare de apărare a ființei neamului, organizare pe care este chemat a o întări și conduce la luptă, nu a o considera drept moșie a sa, cu drept de moștenire a familiei! Dovadă: N'a primit să fie ales „Președinte pe viață“, și nici nu se gândește să lase președinția moștenire în familia sa, ca o moșie personală oarecare!

Noul Președinte al L. A. N. C. are și foarte interesante calități fizice și psihice.

Auzul său e foarte interesant: Aude foarte bine — chiar șoptit — orice sfat bun în interesul bunului mers al L. A. N. C., în interesul bunei înțelegeri, a unirii cordiale a luptătorilor întreolaltă, dar este surd la orice vorbă de intrigă și de defăimare mincinoasă, menită să producă neînțelegeri și desbinări. Buruienile otrăvite ale intrigii și ale minciunii se vor usca dela sine! Și fiindcă vorbim de minciună. Noul Președinte este incapabil să spună minciuni nici la adresa adversarilor, necum să mintă calom-

niindu-și prietenii și luptătorii!...
*Văzul îi e la fel de interesant :
 Vede bine și departe, dar numai
 dușmanul, și lupta și jertfa oricât
 de mică a oricărui luptător al L.
 A. N. C. ; gestul de lingușire per-
 sonală, oricât de aproape s'ar pro-
 duce, nu-l vede deloc !* E o parti-
 cularitate a văzului său, foarte pri-
 etnică Ligii.

*Inima sa este destul de mare.
 Există însă un sentiment, care cu
 nici un preț nu-și poate găsi loc
 în ea : Sentimentul Țosnic al invi-
 diei !* De va observa, că unui lup-
 tător oricât de tânăr — prin price-
 pere în ale luptei, prin vitejie și
 spirit de jertfă — îi crește numele,
 Președintele L. A. N. C. cel nou nu
 se va preocupa că ar putea să-i în-
 treacă gloria, să-i umbrească nu-
 mele și eventual să-i iee locul,
 ci plin de bucurie îl va ridica
 el însuși în slavă și va repeta cu-
 vintele eroului legendar Hector :
 Faceți, o zei, ca acesta să fie mai
 mult decât sunt eu ! Așa adică va
 face cu luptătorul, nu cu fiul său!...

*Inteligența noului Președinte este
 prea luminată, așacă ușor va putea
 pricepe marele adevăr creștin, că
 nu este om care să nu greșiască.*
 Luptătorii L. A. N. C., fiind și ei
 oameni, se va putea întâmpla să
 greșiască câte unul. Atunci noul
 Președinte, nefiind cuprins de du-
 hul Satanei, va proceda creștinește,
 cu eventualii greșiți. Ii va întreba,
 îi va cerceta, îi va sfătuși. De vor
 continua a greși îi va admonesta
 în fața soborului, prevăzut de Re-
 gulamentul L. A. N. C. pe care a
 jurat să-l respecte, prin jurământul
 depus pe steag. Și dacă și după a-
 ceasta ar greși vreunul, abia atunci
 — fiind osândit de sobor — îl va
 considera ca pe „un fariseu și va-
 mes“.

*Președintele actual al L. A. N.
 C. este de-un caracter tare : Mai cu-
 rând se frânge, decât să se îndoie !*
 Nu se va lăsa îndoit de interesele
 sale personale, nici de alte slăbi-
 ciuni. Dacă de pildă va fi ales vre-
 odată mandatar al națiunii, nu va
 cruța guvernul sau partidul dela
 putere pentru nelegiurile și schin-
 giuirile făcute în alegeri, nu-și va
 certa camarazii parlamentari pen-
 tru protestele lor, desavuându-i în
 fața Camerei. Nu va oferi Crezul
 L. A. N. C. vreunui partid ameste-
 cat cu un Wurmbrand oarecare sau
 cu alți Jidani, nici nu va propune
 conlucrarea Ligii cu un partid a-

mestecat cu Jidani. Nu va face ple-
 căciuni vreunui partid, care ar ur-
 ma să viie la putere. Nu va alerga
 la guvern și pe la deputații tuturor
 partidelor adverse pentru a cerși
 voturi contra camarazilor săi de
 luptă. Nimic din toate acestea nu
 va face noul nostru Președinte,
 chiar de-ar avea oricât de mari in-
 terese personale cu Ministerul de
 Instrucție, chiar de-ar fi vorba de
 trei catedre, nu de două!... In
 sfârșit.

Sufletul noului Președinte al L.
 A. N. C. e sărac în dăruri, căci
 are unul singur : *Isbânda L. A. N.
 C., nu a sa personală !* Iar dacă
 isbânda va fi sortită de Dumnezeu
 să întârzie și într'un moment dat
 Președintele va observa, că faza
 luptei cere, pentru isbândă, o con-
 ducere mai aprigă, o mână mai ta-
 re ca a sa, atunci nu va aștepta să
 fie considerat „decăzut“, ci va fi cel
 dintâiu să propuie noua conducere!
 Sufletul său e destul de desintere-
 sat, ca să-și amintească sfatul lui
 Daniil Sihastrul :

„Dacă mâna-ți slabă sceptra ți-o
 apasă,

„Altuia mai vrednic locul tău îl
 lasă !...

Depe cât se vede noul Președinte
 al L. A. N. C., dacă n'ar avea de-
 cât aceste însusiri, și încă ar fi prea
 de-ajuns să asigure intrămarea și
 bunul mers al oastei noastre sfinte.

Deci vestea cea nouă e bună !

Și acum îndemnul :

Sunt 11 ani de-atunci. Era în
 toamna anului 1916, în toiuł primei
 bătălii dela Oituz. Dușmanul ne
 stropsia cu numărul și ne sdrobia
 cu superioritatea cumplită a arma-
 mentului său. De rezultatul bătăliei
 depindea în mare parte soarta răs-
 boiului nostru, și de el soarta și vii-
 torul neamului nostru însuși. Pier-
 derile noastre imense făcuseră să
 încolțiască îndoiala inimile luptă-
 torilor. Îndoiala care în orice luptă
 este premergătoare înfrângerii, a
 desastrului. Atunci deodată se res-
 pândi vestea că în capul armatei
 avem un Comandant, ale cărui în-
 susiri de ostaș erau cunoscute. Ca
 prin farmec toți ostașii s'au învio-
 rat, dela Comandanții de Regimen-
 te, până la cea din urmă ordonan-
 ță. Colțul îndoielii a dispărut din
 inimi, voința de-a învinge cu orice
 preț a revenit de-odată cu convin-
 gerea că jertfele nu vor fi de prisos,
 sufletele s'au încordat și biruința
 s'a câștigat !

Imprejurările răboiului sfânt al
 L. A. N. C., în ultimul an au fost de
 așa fel, încât în multe inimi de lup-
 tator a încoțit îndoiala.

Iubiți camarazi de luptă, luptă-
 tori ai L. A. N. C., smulgeți din mi-
 ma voastră colțul îndoielii, arunca-
 ți-l, și înviorați-vă sufletele : Avem
 un nou Președinte, un nou Coman-
 dant !

Dela un capăt la altul al țării,
 îngrijorat ne privește neamul nos-
 tru întreg. Încordați-vă puterile
 sufletului. Uniți ca un singur om,
 purcedeți grăbit la munca de refa-
 cere, de reorganizare, de trezire a
 încrederii în steaua cea bună a nea-
 mului nostru ! *Nu ne-au înfrânt
 valurile barbare ale atâtor mii de
 ani, nu ne va înfrânge nici barba-
 ria anticreștină a valului jidovesc !
 Nu, nu ! De vom avea credință în
 inimi și hotărâre în suflete, niți re-
 vârsarea porților iadului nu ne va
 clinti din loc !*

*Auziți ! Două buciume deodată
 ne cheamă la luptă : Unul al tre-
 cutului, sună din milioanele de
 morminte ale luptătorilor, căzuți
 pentru apărarea acestui sfânt pă-
 mânt, începând din negura vremi-
 lor îndepărtate și până astăzi ; cel-
 lalt e buciumul vremilor viitoare ;
 el ni vestește slăvirea urmașilor
 din veac în veac !*

Deci sus inimile spre Hristos și
 ochii țintă spre dușman !

Și biruința va fi a neamului nos-
 tru !

Ion Zelea-Codreanu.

Huși, Hramul Sfintei Cuvioase Pa-
 rashiva, 14 Octombrie 1927.

Ziarul „Cuvântul Moldovenesc“
 din Chișinău No. 42 din 23 Oct.
 este dedicat aniversării de zece ani,
 dela ținerea Congresului Ostășesc
 — 21 Oct. 1917 — în care s'a de-
 cretat autonomia Basarabiei.

Reproducem cuvintele părintelui
 Murafa — mort — rostite la acel
 Congres memorabil :

„Stai, puhoiule de străini ! Nist-
 rul îi hotar între tine și noi ! Iar
 voi, cei veniți de acum, rămâneți,
 dar fiți mai cuviincioși și nu ne
 scoateți din sârile ! Lăsați-ne să ne
 facem viața după nevoile noastre
 și nu vă băgați ca păduchia în frun-
 tea omului.

La luptă frați moldoveni, căci
 altfel ne mănâncă streinii“.

In pragul anului al patrulea.

„Infățișarea Românească“ intră în al patrulea an al existenței sale. Infruntând toate vicisitudinile începutului, înfrângând arbitrarul unui regim dușmănos, revista noastră și-a continuat drumul luminos și drept fără poticnire, cu pas sigur. Aruncând o privire în cimitirul ziarelor românești ce s'au stins, o întrebare se pare justificată: Care este taina acestei existențe lipsite de subvenții și alte injecții electrizante de același fel?

„Infrățișarea Românească“ a fost însușită de un crez. Credința noastră este naționalismul.

Poporul românesc după o sfâșiere aproape bimilenară și-a refăcut unitatea națională. Lunga, nemilcasa despărțire nu a rămas, nu a putut rămâne fără urme adânci, tot atâtea plăgi sângerânde pe trupul nostru de neam. O înțeleaptă și dărză politică de neclintită dreptate națională trebuia să vindece rănilile trecutului; o îndrumare părintească, înțeleaptă, pusă în practică sistematic, zi de zi, trebuia să ne considere pozițiile câștigate; o prevedere neșovăitoare și clară trebuia să ne călăuzească activitatea, care să ne pună la adăpost de orice primejdii viitoare.

Naționalismul singur putea să ne dea consolidarea și refacerea națională.

Guvernele ce s'au succedat dela 1919 ne-au dat însă numai politică electorală.

De dragul voturilor s'a încheiat pacturi electorale cu oricine și cu sacrificiul oricăror interese generale.

Țara ne-a fost învadată de străini indesezirabili, cari transformă caracterul etnic al unor provincii întregi.

Reforma agrară a dovedit un necesat izvor de înbogățire ilicită pentru toți slujbași incorecți și pentru toți partizanii politici.

Funcționarii publici degradați la agenți electorali în schimbul serviciilor prestate în disprețul legilor sunt liberi a-și bate joc de cetățean, de averea și interesele statului.

Armata noastră scumpă, glorioasă singurul scut al existenței noastre naționale și de stat în izolarea orientului dușmănos, e fără echipament, fără hrană și fără armament.

Corupțiunea otrăvește până în măduva oaselor organizațiunea noastră de stat.

Asupra tuturor categoriilor de producători români nemulțumiți, exasperați, pauperizați tronează ghiftuiți și cfidători, încrezându-se în răbdarea fără margini a poporului românesc, o mână de politicieni înconjurați de pleava samsarilor.

Lată în câteva fraze rezultatele funeste ale politicele electorale de până acum.

Toate aceste rele sunt efectul logic și fatal, firesc și inevitabil al regimului ce ne-a încălecat, regim fără rădăcini în sufletul poporului românesc și fără nici o leaătură organică cu acest pământ strămoșesc.

Medicina modernă, ce merită caracterizarea de știință, nu se mulțumește cu combaterea simptomelor, ci caută să extermină germele boalei, vrea să elimine cauza.

... La noi sunt codri verzi de brad și fluturi de mătase... Nu este țară în lume care să poarte la sânul său de salbă atâtea podoabe, care să se scalde în străluciri de perle scumpe, care să se desmerde în o așa de majestoasă auroră a dimineții, ca țara noastră. Avem mare cu valuri de nemărginire, avem fluvii de un fermecător pitoresc, avem munți falnici cu păduri străjere în vremuri de bejenie, avem fier, aur și argint...

Și totuși țara nu este nici piatră, nici lemn, nici apă, nici foc. Nici măcar istoria, cu firul tors din clipe fugare, ori cât ar fi de încununată cu biruinți în războaie năpraznice, nu constituie gloria patriei. Ori cât ar fi fost Imperiul Roman de glorios prin istorie, când la Răsărit și Nord se arată gloatele pline de focul vieții tinerești, ale „barbarilor“, se năruie îmbătrânita caldăre a desmățului moral, ridicată pe desfrâu până la orgie.

Gloria patriei românești este făurită din piepturile de oțel ale Românașilor, buni de front și tranșee, buni prin foc și prin apă, buni și de rugă și de fugă. Tineretul viguros al țării este bucuria zilelor de azi și nădejdea zilelor demăine.

Oricât de grele ar fi durerile pre-

Cine vrea să consolideze țara, cine vrea să dea vigoare și sănătate organizației noastre de stat, făcând-o să reziste pentru veacuri iară clintire furtunilor viitoare, nu se poate mărgini la biciuirea relelor ce ne desvluăgesc, ci trebuie să combată cauza, să extermină rădăcina răului.

Să dărămăm sistemul, acest regim antinațional, hrăpăreț, spoliator și compromițător al intereselor noastre naționale. Regimul Fanarului să dea loc unui regim național creator al binelui obstesc și al consolidării unității noastre naționale.

Insuflețiti de credința sfântă a naționalismului am luptat fără reticente pentru exterminarea relelor de care suferă țara. Convinși că aceste rele sunt efectul unui regim păcătos, vom lupta cu toată energia pentru dărămarea regimului, ca să extirpăm răul din rădăcină!

Dr. Valeriu Pop

fost deputat al L. A. N. C.

Savonarola.

... La noi sunt codri verzi de brad și fluturi de mătase... Nu este țară în lume care să poarte la sânul său de salbă atâtea podoabe, care să se scalde în străluciri de perle scumpe, care să se desmerde în o așa de majestoasă auroră a dimineții, ca țara noastră. Avem mare cu valuri de nemărginire, avem fluvii de un fermecător pitoresc, avem munți falnici cu păduri străjere în vremuri de bejenie, avem fier, aur și argint... zentului, cu imundul potop de imoralitate ce năpăstuește viața publică la noi, ce sub povara troenitei zapezi își scot căpușoarele sfoși ghiocei de primăvăratecă dragălașenie. Sunt flori, sunt vlăstarele tinere aie neamului, și povestesc de viață, viață românească. Dacă pentru onoarea unei națiuni se cer sacrificii și mii de hecatombe umane, Românul este gata oricând pentru orice jertfă. La noi este consemn de vitejie națională: să știi să oferi pe altarul neamului totul, după concepția lui Schiller în „Jungfrau von Orleans“:

Nichtwüridig ist die Nation, die nicht Ihr Alles freudig setzt an ihre Ehre.

Națiunea și armata Românilor neași sunt unul și același lucru. Țara Românească nu poate să trăiască, decât prin forța da viață a elementului românesc, alcătuitor de stat. Incercările de a face lozincă din absurdul

Sai străine la hotare

Ca intrat dușmanu' țară... sunt criminale tentative de leznățiune, sunt trădări de patrie deghezate, oricât ai vrea să le botezi „democratice“, și duc la dezastrul absolut sigur!

Și nu vedeți, voi cei cu suflet românesc, cum la rădăcina stejarului vânos al neamului roade viermele neadormit? Falnicii fii ai Maramureșului, indoliați sunt otrăviți prin vitriol, spirt denaturat și leșie, servite în formă de holircă. Hrana copiilor noștri este trecută prin speculă neomească în mâini hărăpește și parazitare, pentru ca deodată cu bunăstarea să ni-se răpească și vigoarea fizică, garanția frontului întregit.

Dar ce e mai dureros, otrava sufletelor: Cinematograful este monopol în mâna internaționalei amorale, cu vădită tendință de a distruge nervi și organisme sănătoase, din tabăra fiilor națiunii. Presa antiromânească propagă lozinci de distrugere și anarhie, pentru a dezagrega un neam. Până și arta poeziei a început pe mâini de măcelar groșolan și infect. Sub numele de modernism, futurism, simbolism, impresionism, expresionism, sur-realism, dadaism și primitivism se ascund toate fenomenele de psihopatie sexuală, dela homosexualism până la pederastie și sadism. După vorba dlui *Toronțin*: „Bachanalele și orgiile din imperiul roman în plină descompunere par numai niște foarte palide copii față de prăbușirea morală a degenerației epocii noastre“.

De curând am văzut cum pe stradă prin colportaj se distribuie fascicula nr. 1. gratis din colecția romanelor celebre „Amor și nebunie“, „Tron și iubire“ etc. cu scene de lascivitate semită, și surescitanțe complicații de acțiune. Editura? Ig. *Hertz*, București. — Precum la germani sunt editori speciali de literatură prostituată, ca S. *Fischer* Berlin, Kurt *Wolff* Leipzig, așa sunt și la noi tipuri similare.

Soarta pădurilor României la o mare răspântie.

„Infrățirea Românească“ intră azi în al 4-lea an al existenței sale.

Născută în niște vremuri vitregi, când cauza românismului în Ardeal, era tot așa de periclitată ca și în vechiul Regat, un grup de buni Români cinstiți, au pornit la luptă — cu sufletul numai — pentru deșteptarea sentimentului românesc, atât de adormit în conștiința *politicianilor români*, ghiftuiți de bani jidovești, de onoruri

Bălaurului cu chip de taur închis în labirint pe insula Creta i-se servia săptămânal 7 fete fecioare și 7 băeți, ca să-i mănânce. La noi zilnic se aruncă în prăpastia dezastrului moral și în ghiarele nemiloasei „*spirochetta pallida*“ 777 din odraslele cele mai vigoaroase ale neamului. Ca să nu mai zicem, că procesul de tuberculizare este azi și un fenomen obicinuit al vieții de cămin și cazarmă.

Să nu uităm constatarea lui *Sahrianus*, că pe Romani nimeni și nimic nu i-a putut răpune, decât păcatul.

La noi să ridici glas de protest împotriva companiei organizate de strivire națională, însemnează să fii privit agitator politic și poți să ai stârșitul călugărului dominican *Gircolama Savonarola*, prefăcut în cenușă prin pedeapsa arderei la 23 Mai 1498. Acest rigorist proroc al dreptății lui D-zeu, după ce pe Cristos îl declară rege al Florenței, iar pe popor, reprezentantul suveran a lui Cristos, într'un carnaval aranjează o splendidă expoziție din obiecte de modă străină, portretele fiorentinelor frumoase, obiecte de joc hazard, articole cosmetice și operele poetilor erotici *Tibull*, *Catull*, *Propert*, *Petrarca*, *Boccaccio*, așezate pe etajere separate, iar mai deasupra așează chipul Carnealului. Pe urmă adună pe călugării de sub comanda sa, ie ordonă să întoneze imnuri religioase, iar expoziției îi dă foc și o lasă, să ardă până la pământ.

Trimite-ne Doamne pumnul de oțel, care să pună stăvilor potopului infernal de cutropire a unui neam ospitalier și nobil!

Dr. Titus Malai
Secretar general al L.A.N.C.

litici, care s'au văzut stigmatizați prin această revistă.

Imi aduc aminte și acum, când în urma unui articol scris pe bărbătește în „*Infrățirea Românească*“ și în care arătam fărădelegile comise în păduri, de către fostul Ministru de Domenii: *Al. Constantinescu*, am fost chemat personal de cel atins acasă, pentru a'mi cere socoteală.

M'a luat din scurt, și mi-a spus: „*Îți asumi tot ce ai scris în Acțiunea Românească*“?

I-am răspuns neted:

Da! Imi asum complect. Și vă invit și pe Dv. să scrieți în aceeași revistă și sub semnătura Dv. că tot ceiace am scris eu acolo, nu's adeverate.

Bine, a zis *Al. Constantinescu*.

Dar de unde posezi datele aceste?

Le posed dela oameni cinstiți și buni Români, în orice caz nu dela Moritz Tischler care'l văd adesea venind în casa Dv. în loc să vină la Ministerul de Domenii.

Bine, *Dle Secretar*, mi-a zis *Al. Constantinescu*, nu te știam că te-ai făcut țărănist?

Pardon, Domnule Ministru, nu sunt nici liberal, după cum nu sunt nici țărănist, ci sunt și voi fi bun român, acesta fu răspunsul meu categoric.

Iată, un mic clișeu de ceia ce întîmpină bunii Români, în fața acelor care au ocolit legile țării, protejind pe jidani și năpăstuind pe Români.

Așa că nerezolvirea problemei pădurilor Moților, e de fapt opera lui *Al. Constantinescu*, care pentru anumite interese familiare, financiare și de partid, la care s'a asociat în parte și interesele jidanilor, s'a tot amânat această chestie, până azi, când a ajuns culmea!

Chiar și Regele *Ferdinand I.*, a rămas afectat, de abuzurile și nedreptățile făcute cu reforma agrară, în special Moților, și deși Regele intervenise și El în favoarea dreptății, totuși..... dreptate nu s'a mai făcut: Dacă s'ar face o anchetă — *de oameni cinstiți și dezinteresati*, multe abuzuri s'ar mai constatata cu aplicarea reformei agrare, în special cu exproprierea pădurilor și pentru mulți s'ar deschide larg porțile pușcăriilor, atât de multe sunt nedreptățile comise contra pădurilor.

Peste tot dezastru și fărădelegi!
E pagina cea mai tristă a politi-

în consiliile de administrație a tuturor societăților jidovești și liberale, care ne-au acaparat pădurile, cea mai frumoasă bogăție, cu care ne-a dăruit Natura și Dzeu.

În timp de 3 ani, multe din durerile și lacrimile de suferință a pădurilor, s'au scris în această revistă cu caracter naționalist integral.

Și, O! Doamne! cât sânge rău n'a făcut unor anumiți oameni po-

cianismului român, contra pădurilor, în special dela război încoace.

Fapt pentru care chiar și Regele Ferdinand, care era pus în curent de tot ceia ce se petrece în țară, a trebuit ca să-și verse focul.

Căci, iată care sunt cuvintele rostite de Regele Ferdinand, la 20 Iunie 1926 cu prilejul inaugurării palatului Societății „Progresul silvic” din București :

„Cred că sunt unul din acei, cari „cunoaște mai bine întreagă țara. „M'am bucurat ori unde am văzut „o pădure bine îngrijită ; dar ini- „ma Mea a plâns, când am văzut „că prin neîngrijire, s'a adus nu „numai pierderea codrului, dar s'a „pricinuit și agriculturii o pagubă „imensă, pentru că nu mai există „stăvilarul, care să oprească pot- „pul care se revarsă asupra țarinei „lui“.

Iar pe când tot El era Principe moștenitor de Coroană, la 5 Martie 1905, cu prilejul inaugurării unor conferinți silvice, față fiind pe atunci și I. Kálinderu, fostul administrator al Domeniilor Coroanei, a spus categoric :

„S'a păcătuț mult prin exploatarea puțin chibzuită a pădurilor“.

„O îndrumare spre bine, prin măsuri judicioase este cu atât mai necesară, cu cât pădurile trebuie considerate cu adevărații plămâni a agriculturii“.

Câți oare din oamenii noștri politici, în solda societăților forestiere jidovești : *Foressa, Union, Carpatina, Göetz, Elefant, Ofa, Bucovina, Tișița, Moldova* etc. cunosc aceste cuvinte sacre, spuse de cel mai blând și iubitor Rege al națurii ?

Azi când dela război încoace se constată după date statistice că ne-am distrus $\frac{1}{6}$ din teritoriul pădurilor românești cred că cele spuse de Regele Ferdinand I, atât la 1905, cât și la 1926, *trebuiesc scrise*

cu litere grase, pe frontispiciul tuturor pădurilor noastre.

Azi când 95% (după statistică) din pădurile României sunt acaparate de Societăți jidovești, se impune „NUMERUS CLAUSUS“ în exploatarea pădurilor și excluderea pe cale de lege a tuturor funcționarilor și oamenilor politici din consiliile de administrație a Societăților forestiere, întocmai cum s'a procedat în Ceho-Slovacia și în Turcia.

Ca sfârșit țin să afirm că nu atât Jidani au fost acei care ne-au distrus pădurile, ci anumiți oameni politici care au figurat și figurează și azi în consiliile de administrație jidovești.

Aceștia sunt *cancerul adevărat, care storc seva pădurilor noastre!*

Deci și în contra lor, vom lupta, publicând numele tuturor consiliilor de administrație forestiere jidovești spre a vedea țara întreagă, cine sunt protectorii finanței jidovești și deci : *dușmanii neamului și ai pădurilor noastre.*

Vom lupta de aici încolo, pentru a aduce cât mai repede la îndeplinire testamentul ce ni l-a lăsat Regele Ferdinand cu privire la păduri

și *„Înrădăcirea Românească“*, care meritul că totdeauna, a atacat chestiile forestiere cu documente, ceea ce-i face cinste.

Și îi dorește de azi înainte să lupte cu aceeași perseverență, pentru a curăți pădurile României atât de Jidani cât și politicieni, care nemai având ce specula — azi în România, s'au nepustit cu furie asupra pădurilor.

Iată de ce am pus ca titlul al acestui articol : *Soarta pădurilor României. la o mare rășoantie!*

Cu Dumnezeu, tot înainte !

Inginer inspector Silvic

M. P. Florescu

Fost deputat al L. A. N. C. de Fălțiceni.

Cât este de mare România pe terenul economic și financiar ?

Iată o întrebare, pe care nu și-a pus-o nici un guvern românesc — din câte s'au perândat la cărmătării — timp de 9 ani, de când există România Mare.

Dacă nu și-au pus guvernele românești această întrebare, o facem noi acum în pragul anului al patrulea — cu hotărârea nestrămăta-

tă, să nu o luăm dela ordinea zilei, până când elementul românesc nu va forma — pe terenul economic și financiar — atât majoritatea numerică, cât și majoritatea de capital !

Să treem la obiect. Ai umblat iubite cetitor, prin care-va oraș din România Mare în zilele de 27 și

28 Sept. și 6 Oct. a. c.? Și câte prăvălii ai găsit deschise ?

Eu am umblat Clujul și vă mărturisesc, că nu puteam cumpăra nici ghețe, nici haină gata, nici lucruri de bazar pentru că toate prăvăliile de felul acesta erau închise. Cauza era următoarea : Jidani având Sărbătorile de sațră, și-au închis prăvăliile. Și cum majoritatea prăvăliilor din Cluj sunt în mâni jidovești, era logic, ca în zilele de 27 și 28 Sept. și 6 Oct. toate aceste prăvălii să fie închise.

Dar această situație descrisă, nu este numai în Cluj. Să ne răspundă Românii veritabili (zic veritabili a celor Români, care după fapte — nu după vorbă sau poart — sunt Români) din Dej, Arad, Oradea, Sătmăar, Sighet... dar nu așa — să răspundă Românii veritabili din toate orașele Ardealului, Banatului și din părțile Ungurene, cei din Bucovina, Moldova și Basarabia ; cei de prin porturile dumărene și dela Mare, oare nu majoritatea absolută a prăvăliilor și atelierelor orașele respective erau cu obloanele lăstate, în zilele de 27 și 28 Sept. și 6 Oct. 1927 ? ?

Cu siguranță, că da !

Prin urmare vedem că comerțul și meseriile din România Mare sunt — în majoritate absolută — în mâinile Jidanilor.

Dar să vedem cum stăm cu exploatarea de păduri și cu industria lenmului ? Cum stăm cu fabricația spiritului și cu morăritul ? Cum stăm cu băncile și cu instituțiunile financiare ? Cum stăm cu fabricele de zahăr, de piele — și de alte produse ? Cum stăm cu birourile de transport, de vămuire, și cu Bursa ? Cum stăm cu agențiile de publicitate, cu birourile de informațiuni și cu presa ?

Răspunsul este scurt și categoric : *Absoluta majoritate* — în toate aceste ramuri economice și financiare — *o formează elementul jidovesc, iar noi Românii suntem o minoritate disparentă !*

Așa dară în viața economică și financiară a României, elementul românesc este o minoritate disparentă, față de majoritatea minoritarilor Jidani ; iar *România Mare este foarte mică pe terenul economic și financiar.*

Cine poartă vina acestei stări de fapt ? Vina este una singură : *Lipsa de conștiință națională* împărțită între doi factori sociali și anu-

me: între administrația și între Români ca cetățeni.

Administrația le-a înlesnit Jidanilor așezarea în România și le-a dat dreptul să exercite meserii; iar Români în calitate de cumpărători sau vânzători, îmbogățesc pe Jidani ducându-le tot produsul muncii lor. *Ce s'a făcut până acum pentru Românizarea Românilor, pe terenul economic și financiar?*

Afară de câte-va căminuri de ucenici și de școalele profesionale susținute de stat și de orașe; abia dacă găsim câte-va cazuri izolate, de sprijin categoric — din partea unor autorități conduse de Români veritabili. — Mai departe nu aflăm decât nizuința particulară a profesioniștilor români, care se luptă cu toate pedecile puse de către Jidani și Jidăniți (funcționari inconștienți) și cu nepăsarea Românilor: pentru ca să prindă rădăcini la orașe și prin prezența lor acolo să imprime — cu o oară mai de vreme — caracterul românesc orașelor noastre.

Afară de strădania particulară, am văzut la muncă și Reuniunile de comercianți și de meseriași români, care începând cu congresul din Cluj, ținut la 15 Aug. 1925, și continuând cu sfințirea drapelului din Sibiu 9 Mai 1926, cu Jubileul de 25 ani al Reuniunii din Lugoj, în Nov. 1926; Sfințirea Drapelului din Bistrița din 1926 și în fine Sfințirea Drapelului din Abrud în 11 Sept. și a celui din Petroșani din 25 Sept. 1927 — se străduiesc să adune sub ocrotirea lor pe toți profesioniști Români din orașele respective, să le apere interesele, să se îngrijească de creșterea urmașilor și să înlocuiască cu Români puzderia nenunțată a Jidanilor, aduși de toate vânturile în scumpa noastră țară.

Tot aici amintesc Banca industriștilor Români din Arad și Secția „Ajută-te Române” din Cluj.

Ce este de făcut în viitor pentru ca să romanizăm România și pe terenul economic și financiar?

Pentru a ajunge acest scop se cere contribuția următorilor trei factori sociali:

În rândul prim Guvernul și Corpurile Legiuitoare trebuie să reglementeze și să controleze executarea următoarelor postulate:

a) orice drept stins în mâna unui minoritar — cu deosebire Jidan — fie prin moarte, fie prin contravenție sau crimă, ve trece în mâna unui Român,

b) Minoritarilor nu li se vor da nici un drept de profesiune până când elementul românesc nu a ajuns la dreapta proporție numerică pe care trebuie s'o aibă în raport cu populația românească.

c) Să li se dea credite eftine de 10—14% comercianților și meseriașilor Români, de către Banca Națională a României și de Creditul Industrial.

1. Toate autoritățile și Instituțiunile din România să își procure și confecționeze cele necesare numai dela comercianții și dela meseriașii Români.

În rândul al doilea toți Români — care se pretind de atare — au datoria să își cumpere și să își confecționeze cele necesare numai dela comercianții și dela meseriașii Români — și să îmbrățișeze cu toată dragostea carierele bănoase, ce se numesc Comerț și Industrie.

Iar în rândul al treilea, se cere ca profesionistul Român, fie comerciant sau meseriaș, să țină sau să confecționeze marfă bună, cu preț moderat, să dea măsura dreaptă și să se poarte cuvințios punctual și corect cu clienții.

Dacă toți acești trei factori Sociali — numiți mai sus: Guvernul și Corpurile Legiuitoare, cetățenii și profesioniștii români — își

deplinesc cu sfințenie postulatele arătate, atunci vom ajunge, ca în maximum cinci ani elementul românesc să faureze — în scumpa noastră țară — atât majoritatea numerică, cât și majoritatea de capital — pe terenul economic și financiar!

Și până când nu vom ajunge această majoritate numerică și de capital, a elementului Românesc pe terenul economic și financiar, — până atunci, suntem și vom rămâne noi Români din România Mare — sclavii comerțului, industriei și finanței jidovesti în timp de pace; iar în caz de război vom fi subminați, spionați și vânduți de același element jidănesc!

Români! să facem ca România să fie a Românilor și pe terenul economic și financiar, așa precum, a Românilor este pe terenul politic și militar!

Încei cu sublimile cuvinte ale lui Andrei Muresanu:

Murim mai bine'n luptă cu
glorie deplină
Decât să fim sclavi iarăși în
ochiul nost nămant.

Stefan Penes
casier al „L. A. N. R.”

Vom lovi deopotrivă în străinul parasitar și în românul necinstit și înstrăinat.

Cu ocazia primului număr din anul acesta, să ne reculegem și să ne gândim mai serios, punându-ne întrebarea: oare care este cauza, că România este copleșită de Jidanii? Și că străinii și Jidanii o duc mult mai bine, în această țară decât însăși majoritatea poporului român?

Cercetând cauza mai deaproape va trebui să putem suporta adevărul și deci să-l spunem fără încunjur. Cauza a tot răul ce se petrece în această țară suntem tot noi. Un proverb zice: „Cum îți vei așterne, așa vei dormi”.

Avem legi foarte labile, dar n'avem oameni cu caracter patriotic și național, cari să le traducă în fapte executându-le. Fiecare le interpretază după cum îi vine lui, sau partidului mai bine la socoteală cei mai mulți indivizi, cari exercită o mică sau mai mare parte din putere, pune interesele sale personale mai presus de partid, ori interesele partidului mai presus ca interesele neamului și a patriei.

Atâta timp cât nu vom avea bărbați la cârma statului, cari să pună

înaintea de toate interesele neamului și cele patriotice mai presus de cele de partid sau cele personale; înzădar vom striga, că Jidanul ne omoară chiar copilul în pântecul mamei sale. Înzădar strigă unii ziaristi prin zărele românești, — se înțelege când sunt în opoziție — sub titluri atrăgătoare ca: „Ne mor copiii”, „Regimente pierdute”, „Se golesc munții” (vezi Universul).

Capii bisericilor noastre naționale din culmea mării lor au uitat că imoralitatea, degenerarea, destrăbălarea și îndobitocirea poporului român se propagă tocmai în zilele de sărbătoare lângă biserici și școale, și numai peste drum diagonal în dreapta și în stânga prin cărșme iar bisericile 's goale? A uitat de eroii Moți și de nobilii Maramureșeni, cari degenerază și că peste un veac sau două se va povesti că au fost Români prin părțile acestea Ministrul comunicației a uitat de ciocnirile de tren, cel de justiție de furturi, comploturi și omoruri, iar cel de instrucție nu știe de majoritatea, copiilor idoiti,

schilofi, îndobrociti și infomețați de neagra mizerie din școalele noastre provenite toate din cauza beției?! D-l Argetoianu nu s'a întrebat de ce are atâtea necazuri, neajunsuri și atâtea jale printre țărani la agricultura?!

Dar oare d-l Vintilă Brătianu nu ar strânge mai mulți bani dela țaranul bogat, bine hrănit, îmbrăcat și conștiu de a fi cetățean român, decât vânzându-l pentru bani la cea mai spurcată lighioie de pe pământ în piele de om, spre a fi otrăvit și îndobrocit?! Bun câștig se face, bună împărțea la averea țaranului, bună economie a forțelor și apărarea patriei și neamului?!

Iacă patrioții vorbesc foarte mult, scriu mult; dar fapte puține. Cu reforma agrară au făcut și fac politică. De ori ce ramură apuci o vezi putredă și se rupe.

Dacă merg astfel treburile și nu se vor îndrenta peste un secol sau două îl vor vedea urmașii acestei țări pe ministrul de război cu peruciuni. La toate aceste cine poartă vina, străinii și Jidanii? Nu! Ci tu, Românule înconștient, necinstit înfrăinat, care faci politică de partid, punând interesele sau ambițiile personale și de partid mai pre sus

Pentru d. A. C. Cuza.

La începutul lunei Octombrie a. c. a reapărut — de astădată la Iași — gazeta periodică a dlui A. C. Cuza cu numele, ce suna frumos odată: „Apărarea Națională“. Odată, pe cand titlul corespundea fondului. Acum: Un imens articol al dlui Cuza, cuprinzând aproape în întregime una din cele două pagini. Cităm din el: „trădare dovedită“ ... „trădătorul falsificator“ ... „criminali“ ... „a intrigilor și uneltirilor“ ... „arivistii intriganți“ ... „intrigile acestor ariviști“ ... „i-a făcut să-și piarză mințile“ ... „tendențele arivistilor“ ... „unul din intriganții principali“ ... „altul la Iași țesea toate intrigile“ ... „un proxenet, negustor de carne vie“ ... „uneltitor al tuturor intrigilor“ ... „unidel asemel odiosul intrigei, cu ridiculul nulității sale politice“ ... „pe unde nu puteau să mă fure“ ... „intrigantul, acum cu totul suspect“ ... „excluderea intriganților“ ... „jidanii pot dar să-și numere banii, pe cari îi vor fi cheltuit“, apoi pe a doua și ultima pagină: ... „Si țara a fost înșelată. A fost înșelată de opt din cei zece“. (E vorba de cei 10 foști deputați ai L. A. N. C. Nota red.) ... *Intregul*

celor ale neamului și patriei; — tu porți vina!!

Artidele politice au pătruns până în satele cele mai mici și la oamenii cei mai înconștienți de înșamnatatea lor. Sunt unele partide politice, cari au un program pe nartie bun și patriotic, iar pe conducători îi auzi „horibile dictu“ că mai bine e să aibi un popor, îndobrocit, analfabet, divizat în partide și adus la sapă le lemn (în mizerie) și flământ, că atunci îl stăpânești fără multă bătaie de cap. Afară cu politicianismul demagogia și crășmele din satele și orașele noastre.

Ne trebuie reforme amăsurate timpului și acomodare existenței neamului, pentru o altă creștere și educație. Ne trebuie adevărați bărbați de stat și caractere, care să pună interesele neamului și patriei mai presus, ca cele personale sau de partid. Cei răi fac legile pentru a cârmui pe cei buni, pe cari le execută tot cei răi în mod samovolnic. — Se va naște oare un partid al salvării patriei; sau un partid al socotelei din cei mai buni patrioți și naționaliști pentru a salva patria din starea în care se află? Prof. Dr. S. Fâșcu

articol alcătuit din neadevăr și insulte!

Ar crede cineva că toate aceste isbucniri violente, furibunde, sunt adresate dușmanului, adică jidovimii, francmasoneriei! Nu. Ele se adresează profesorilor universitari și secundari, medicilor, advocaților, preoților, învățătorilor, într'un cuvânt tuturor membrilor L. A. N. C., cari nu-l urmează pe dl Cuza în opera sa nenorocită de distrugere a organizației L. A. N. C. și a mișcării naționale în genere. Insulte, pe cari le adresează celor mai buni și credincioși prieteni, cari l-au urmat zece de ani cu credință înduioșetoare. Improașcă în luptătorii, cunoscuți de toată țara, ca oameni de muncă și de jertfă necurmată pentru ideea sfântă a salvării neamului nostru, dintre cari unii n'au ezitat să-și puie și viața în pericol!

Dl A. C. Cuza ar dori să ne atragă într'o polemică cu Domnia sa. Răspundem scurt: *N'avem timp, nu ne lasă dușmanul!*

Căci dacă, în loc să ne războim cu dușmanul care ne-a cotropit țara, ne vom certa în polemici cu frații luptători, atunci am fi în pericol să ajungem la rezultatul dlui Cuza: *Acum jumătatea de veac — când*

d-sa a început lupta — jidanii n'aveau nici drepturi, nici numărul spaimantător de astăzi, nici nu erau stăpâni pe toată averea și munca poporului român ca acum. Și al Cuza n'a putut opri această barbarie prin lupta sa de jumătate de veac. Noi, reorganizând L. A. N. C., sperăm să ajungem la alte rezultate, într'un interval de timp ceva mai scurt!

Iar pentru lupta cu condeiu, pe care a dus-o dl A. C. Cuza multe zeci de ani, și care luptă desigur își mai are folosul ei și astăzi, noi i-am fi dorit din toată inima un apus mai senin, mai luminos, decât acesta, pe care și-l pregătește singur, sguduit de spiritul neadevărului și al eternei tăgade.

Regretăm în mod sincer, dar grăbiți mergem cu hotărâre înainte, în contra inamicului!

Înfrățirea Românească
Organul Central al L. A. N. C.
Cluj.

Bucurie și nădejde.

Am primit la redacție primul număr al revistei *Tribuna Românilor Transistrieni* scrisă bine, serioasă și întemeiat, având ca prim articol o expunere luminoasă și caldă a programului activitate, semnată de cunoscutul scriitor și marele luptător basarabean *Pan Halipa*.

Intemeietorii revistei se îndreptă cu înțeleptul lor cuvânt iubitor de neam către Românii de peste Nistru, chemându-i la școlile din România întregită, pentru ca după ce își vor fi făcut instrucția dincoace de Nistru să poată pași printre frații lor Moldoveni de dincolo de Nistru, ca luminători și propagandiști ai conștiinței de neam și ai spiritului latin.

Atragem atenția asupra articolului subscris de *Dr. St. Bulat*, intitulat „Naționalizarea în republica Moldovenească“ unde desvăluie cu multă pătrundere toată fățărnicia politicii sovietice, când se laudă că a introdus aplicarea naționalismului în republica dintre Nistru și Bug. În realitate conducătorii de la Moscova, au voit să creeze în coasta României un focar de comunism de unde să pornească propagandiști în limba moldovenească, spre a bolșeviza patria noastră. Un singur lucru regretăm și anume: că Dl. St. Bulat nu a voit să denunțe pe autorii acestei hipocrizii politice, spunându-le adevăratul lor nume: *Jidanii*.

Salutăm apariția noui reviste cu bucurie și multă nădejde. *Redacția*

INFORMAȚIUNI

Dl. căpitan invalid Beletuță lucrând în partidul liberal nu mai face parte din L. A. N. C.

În județele unde din cauza muncilor agricole nu se pot ține întrunirile L. A. N. C. și deci nu se pot înainta rapoartele către Centru până la 15 Noembrie, se prelungește termenul până la 15 Decembrie.

Ne bucurăm că prețuita revista „Solidaritatea creștină” de la Brăila și-a reluat apariția în mod regulat și felicităm pe Dl. Director pentru faptul că în ultimul număr a știut să dea un puternic impuls de propagandă și organizare în județul Brăila.

În unele județe nefiind situația lămurită asupra conducerii locale, aducem la cunoștință pentru clarificare următoarele norme:

Președintele L. A. N. C. nu impune de la Centru pe Președintele organizației județene.

Președintele organizației județene se impune singur prin activitatea ce desvoltă, recunoscută de localnici, de acărpr stimă, ca bun Român și om corect, trebuie să se bucure.

Activitatea lui se manifesta făcând propaganda pentru ideile noastre prin scris dacă are ziare local; și prin viu graiu ținând întruniri, conferințe și întemeiând neîncetat organizații ale L. A. N. C. în fie-care sat din județul respectiv.

Activitatea lui se mai dovedește și prin numărul de abonamente ce va fi făcut la revista „Infrățirea Românească” din Cluj, organ central al mișcării naționaliste și creștine.

I. C. Cătuneanu

Președinte L. A. N. C.

Jidanii Iosif Felman și Sloim Tintenrenski din orașul Chișinău, simținduse atotputernici în acest oraș și crezând că nu li este frică de nimeni, căci ei sunt mari și tari, într-o zi din zile, au început să atace pe țărani cari veniseră la târg, insultându-i și bătându-și joc de ei. Bietii țărani indulgenți cum sunt și știind că mare dreptate nu vor primi în orașul jidovit au suferit în tăcere, iar un sergent de oraș, Iacob Harbuz s'a dus și a voit să liniștească pe acești șerpi. A-

ceștia însă au luat sergentul la bătaie în care timp s'a dat alarma și a venit mai mulți sergenți (dar și jidani). Jidani au făcut un mare scandal, și abia după un timp, au putut fi aduși la Comisariatul II de Poliție, unde D-nul Comisar Serghie Florescu a făcut cercetările și cu actele dresate a trimis la Consiliul de război pe numiții jidani, unde vor sta în arest până în Februarie 1928, când vor fi judecați și-și vor lua pedeapsa cuvenită.

O mare vâlvă a stârnit printre jidanii din oraș acest procedeu al numitului Comisar, fiind că jidanii erau învățați să-și bată joc de creștini și de autorități, fără a fi trași la răspundere.

Aducem laudele noastre Dlui Comisar Florescu, care ne lăsându-se cumpărat de jidovii Chișinăului își face cinstit și conștiincios datoria de slujitor al statului și de bun român.

De la Regionala Bucovinei.

Reproducem mai jos scrisoare D-lui Președinte al Regionalei, Prof. Brăileanu de la Universitatea din Cernăuți către Dl. Președinte al L. A. N. C., Dl. I. C. Cătuneanu.

Cernăuți, în 18 Oct 1927.

DOMNULE PREȘEDINTE,

Mult Stimată Domnule Coleg,

Eram dator de mult să Vă scriu mai întâi pentru a Vă exprima bucuria și simpatia dobândindu-Vă pentru conducerea Ligii; mai apoi pentru a Vă orienta asupra situației de aci. Dar mă grăbesc să termin o lucrare și vreau să utilizez încă ultimele zile de vacanță. N'am neglijat însă contactul cu prietenii din Cernăuți și provincie și în Noemvrie vom avea un consiliu regional. Problema principală e reeditarea gazetei Ligii la Cernăuți și sprijinirea „Infrățirii”.

Am primit chitanțierul și voi năzui să adun abonamente. Tot așa voi căuta un ceas liber să scriu ceva pentru revistă.

Să'mi iertați Vă rog, întârzierea, și mă credeți al D-Voastră

sincer și devotat
ss. T. Brăileanu

Cât de jidovită este presa scrisă ungurește din Cluj, rezultă din faptul caracteristic, că nici un ziar de acest fel nu a suflat un cuvânt asupra odiosului viol săvârșit de

Jidanul dr. Knöpfler din strada Regele Ferdinand, a cărui victimă a fost o domnișoară creștină ce venise la el în calitate de clientă.

Ceia ce să întâmplă în mic la Cluj, cu organizația tăcerii, asupra mârșaviilor iudaice; se practică în proporții uriașe în lumea largă, toată stăpânită și terorizată de presa jidovită. Așa se explică faptul, că șantem atât de puțin informați asupra modului cum Jidanii, atotputernici în Rusia, tratează populația creștină din fostul imperiu țarist, și cum au înăbușit revolta din Georgia, care voia să scape de urgia bolșevismului iudaic. S'ar cutremura lumea, și-ar încleșta pumnii de mânie, aflând cruzimea rafinată prin care Jidanii, conform învățămintelor Talmudului, extermină pe Ne-Jidani. De alt fel amintim că cenzura în Rusia sovietică este condusă de Jidanul Rothstein.

Cazul mărunț dar eloquent al tăcerii din Cluj vă deschide ochii, domnilor umanitariști filosemiți, asupra consecințelor faptului de a tolera ca presa unei țări să cadă în mâinile Jidanilor.

În cazul mai sus amintit, ne facem o plăcută datorie să aducem mulțumirile noastre ziarului românesc *Națiunea*, care în No de 1 Octombrie, a denunțat publicului clujian mișelia criminală a Jidanului Dr. Knöpfler; și în același timp îi amintim datoria românească de a nu lăsa să se mușamalizeze afacerea, prin intervenția aurului jidovese, cum se svonește că totul a întrat în tăcere și uitare.

Externe.

După „*Jüdische Presszentrale Zürich*” No 433 din 11 Febr. 1927 au studiat 2637 studenți Jidani la Universitatea din București, 1161 studenți Jidani la Universitatea din Cernăuți, 180 studenți Jidani la Universitatea din Cluj. Total: 3978 studenți Jidani, în anul școlar 1926—1927. Lipsește contingentul universității din Iași și de la diferitele școli superioare asimilate Universității!

Ce ziceți tineri, români de baștină, despre viitorul ce vă așteaptă dacă nu se aplică *numerus clausus*?

Nu întreb nici pe ministrul Instrucțiunii publice, nici pe profesorii universitari, români de baștină, pentru-că simțul prevederii și al iubirii de neam li s'a tocit completamente în oficina politiceii stăpânită din umbră de Jidani.